

den Maade udskrives det nødvendige Mandskab til Søværnet, men de stoppes kun, for saa vidt de have opnaaet den sædvanlige Lægdsrullealder, og de stoppes kun, for saa vidt de ere befarnede; de stoppes kun, hvis de gaa i udenrigs Fart, og de stoppes ikke, hvis de af anden Grund ere i Besiddelse af en Søfartsbog. Som jeg hævdede ved Sagens anden Behandling, har dette Forhold selvfølgelig ikke mindste økonomiske Betydning, men jeg tror heller ikke, det vil have nogen praktisk Betydning, først og fremmest fordi jeg antager, at Forholdet vil udvikle sig i den Retning, at dette Stoppesystem vil blive aldeles overflødig, men ogsaa af en anden Grund mener jeg, det er unødvendigt, fordi disse Folk, som stoppes efter denne Bestemmelse, alligevel ere forpligtede til at møde paa Sessionen, og de ifalde da, hvis de ikke møde, de i Lovforslaget fastsatte Bøder, hvis ikke de have lovligt Forfald. Jeg tror derfor, at det høje Ting kan være ganske roligt med Hensyn til de Beslutninger, vi tog ved Sagens anden Behandling, og jeg tror, jeg kan berolige det ærede Mindretal, som var imod denne Bestemmelse, med, at den i Praksis vil faa uhyre ringe Betydning af de Grunde, jeg nævnede.

Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale ikke alene de stillede Ændringsforslag, men ogsaa Lovforslaget i dets Helhed til det høje Tings Velvillie. Jeg vil haabe, at Lovforslaget, som det nu fremtræder i en i Forhold til den nugældende Lov betydelig forbedret Skikkelse, maa faa en hurtig og let Gang ogsaa gennem det andet høje Ting.

Jessen: Naar den ærede Ordfører (Maegaard) siger, at Spørgsmaalet om Stoppepengene kun vil faa meget ringe Betydning, kan jeg for saa vidt være enig med ham deri, som det ikke vil komme til at ramme ret mange; men for de enkelte, som ville blive ramte, spiller det en Rolle. Derfor kunde jeg have ønsket, at Flertallet var gaaet med til at forhøje det Beløb, hvorom der er Tale, fra 50 Øre til 1 Kr. om Dagen. Det vil vel ikke nu være muligt at faa det gennemført; jeg kunde maaske haabe paa, at Forandringen kunde blive gennemført i Landstinget, men jeg ved ikke, om det kan lade sig gøre; der foreligger altsaa ikke her noget Ændringsforslag om det. Men jeg vil dog gøre den lille Bemærkning i Anledning af den ærede Ordførers Udtalelser, at jeg ikke er til-

freds med, at Flertallet ikke er gaaet med til at forhøje dette Beløb til 1 Kr.

Slengerik: Der er en ny Bestemmelse i dette Lovforslag, som jeg vil tillade mig at henlede den højtærede Justitsministers Opmærksomhed paa. Der staar i Lovforslagets § 22 i det sidste Stykke, sidste Punkt, indtil videre — der er nemlig stillet Ændringsforslag, som gaar ud paa en Tilføjelse — følgende: „Det er forbudt at drive Erhverv som Nummerbytningskommissær“. Jeg har ikke noget mod selve Bestemmelsen, den kan i og for sig være meget rigtig, men jeg vil benytte Lejligheden til at gøre opmærksom paa, at vi for Øjeblikket have siddende fem af Ministeriet autoriserede Nummerbytningskommissærer, der i Medfør af den hidtil bestaaende Lovgivning have drevet deres Erhverv og ernæret sig som Nummerbytningskommissærer. Vi have to her i København, en i Odense, en i Aarhus og en i Aalborg; der er vist ogsaa en paa Bornholm, men han har ikke saa meget at gøre, saa Fortjenesten er maaske ikke videre stor, men efter hvad jeg hører, skal Indtægten for disse Nummerbytningskommissærer gennemsnitlig have været omkring 3,000 Kr. om Aaret. Det har altsaa været en Bestilling, som har kunnet føde sin Mand, og som har været ret eftertragtet. Der er handlet med disse Bestillinger: jeg ved i alt Fald, at i et enkelt Tilfælde har en Mand, som er Nummerbytningskommissær, faaet sin Bestilling ved at betale 10,000 Kr. til den afgaaede. Den vedkommende er, saa vidt jeg ved, netop i Aar færdig med at betale de sidste Afdrag af Købesummen. Ved den Lov, vi nu vedtage, gøres disse fem af Ministeriet autoriserede Nummerbytningskommissærer brødløse. Jeg ved ikke, hvad man vil foretage i den Anledning; jeg tvivler ikke om, at der fra disse fem Mænd vil ske Henvendelse til Ministeriet og maaske ogsaa til Rigsdagen, men det kunde dog være værd at tage under Overvejelse, om man bør gøre noget, og hvad der kan gøres. Jeg mener selvfølgelig ikke, at man skal udbetale dem saa og saa meget, fordi man her har gjort dem brødløse, men paa den anden Side tror jeg, det maa indrømmes, at om der just ikke er sket dem en Uret — det kan man maaske ikke kalde det, Lovgivningsmagten har Lov til at lave en Forandring i Loven, og under den Forudsætning have disse Mænd ogsaa maattet drive deres Forretning —